

gospodárstvenih in kmetijskih zadevah, posebno kadar je bil v kakej družbi z domačimi ljudmi. A nikoli mu nij niti na misel prišlo, da bi opravljal druge ljudi; tudi mu nij nihče smel o drugih kaj žallega povedati. Take ljudi, ki druge opravljajo, sovražil je iz vsega srca. Ako mu so otroci ali posli nevedoma kaj tacega domov prinesli, kar bi druge ljudi užalilo, takoj jim je rekel: „molčite, kaj nam to mar?“ Gledite sami sebe! Izpoznajte in izboljšajte svoje pregreške! Vsak vé sam, kje ga črevelj tišči. Novice v hišo in iz hiše prenašati, tega ne morem trpeti! Kako bi se zdelo vam, ako bi drugi ljudje vas po zobéh nosili? Tudi nij vse tako, kakor se govori o tem ali onem človeku, ker vsak nekaj zraven pridene. Ako bi slišali užaljenega človeka, ta bi stvar vse drugače povedal.“ Tako je govoril Vrban Košutnik svojim otrokom in poslom, kadar mu so hoteli kaj slabega povedati bodi si o katerem koli človeku.

Vrban Košutnik se drugič oženi.

Otroci so postajali zmirom večji in starejši ter so drug za drugim odhajali iz domače hiše. Naposled mu smrt pobere njegovo dobro in skrbno ženo. To je bil hud udarec za njega! Vedel je, da brez dobre gospodinje nij nobenega pravega gospodarstva pri hiši. Zatorej je izročil svoje posestvo najstarejšemu sinu s tem zagotovilom, da mu vsako leto izplača določeno vsoto v denarjih, da se preživi na svoje stare dni. Oženil se je potem drugič s priletno, bogoljubno in potrpežljivo vdovo iz bližnjega trga ter se je podal ž njo v mesto Celje, kjer si je najel za ves čas svojega življenja lepo stanovanje, v katerem je živel še celih 16 let srečno in zadovoljno.

Kakor živel, tako umrl.

V prijaznem Celji je živel samo za Boga — in je tudi mirno zaspal v Gospodu po kratkej bolezni, prejemši vse svete zakramente za umirajočega. Ljudje iz bližnjih krajev so ga spremili v obilnem številu na pokopališče in marsikom je bilo videti solzne oči.

Mir in pokoj njegovim kostém!

Mladinofuk.

Tri zelene veje.

Živel je njega dni puščavnik, ki je imel svojo célico v podnožji necega hriba. Vse svoje življenje je molil in opravljal dobra dela. Vsacega večera je ponesel Bogu na čast po dvoje veder vode v klanec. Marsikatera živalca je bila ž njo napojena in marsikatera rastlina okrepcana, ker na vrhu visokih gorá brije vedno ostra sapa, ki osušéva zrak in zemljo. In divje ptice, bojéč se ljudi, vijó se visoko v zraku, iskajoč si z bistrimi očmi pijače. In ker je bil puščavnik zelo pobožen, šel je vselej ž njim do vrha angel božji, vidljiv njegovim očem in brojéč njegove stopinje ter mu je donašal po okončanem delu jedí, kakor nekaj krokar Eliju proroku. Ko se je bil puščavnik v svojej pobožnosti užé zelo postaral, pripetí se necega dné, da vidi od daleč peljati ubozega grešnika na vešala. To vidéč, reče sam v sebi: „zdaj dobóde ta svoje zasluženó plačilo!“ — Ko potem zvečera zopet nosi vodo na hrib, ne prikaže se mu več angel, ki ga je poprej vedno spremljal, tudi mu ne prinese jedí, kakor se je to poprej godilo. Puščavnik se zelo prestraši ter izprašuje

svojo vest, kaj bi se bil pregrésil, da ga Bog tako hudo kaznuje, ali ničesar se ne more spomniti. Od sih dob niti nij jedel niti pil, temuč legel je na zemljo in molil noč in dan. — Ko necega dné v gozdu bridko joka, sliši drobno ptičico prijetno peti. To ga še bolj užali ter pravi: „kako veselo žvrgoliš, drobní ptiček! Tebi je lahko, ker nijsi Gospoda razžalil. O da bi mi mogel povedati, s čim sem ga razžalil jaz, da me je popoinea zapustil. Rad bi delal pokoro za storjeni greh, in moje srce bi bilo potem zopet veselo!“ Zdajci se oglasi ptica in reče: „pregrésil si se, ker si obsodil ubozega grešnika, ki so ga peljali na vešala, in zató se Bog jezí na tebe. A vendar dobošeš lahko odpúščenje, ako se izpokoriš in obžaluješ svojo pregreho.“ Zdajci ugleda puščavnik angela poleg sebe sè suho vejo v roci, kateri mu reče: „to suho vejo nosi toliko časa povsod sè soboj, da iz nje poženo tri zelene mladike, a po noči jo devaj pod svoje vzglavje. Kruha si moraš prositi vbogajme in v jednej in istej hiši ne smeš bivati dlje nego po jedno samo noč. To je pokora, ki ti jo naklada Gospod.“

Puščavnik vzame vejico ter se zopet podá med ljudi, katerih užé mnogo let nij videl. Nij jedel niti pil ničesar družega nego samo to, kar si je izprosil od dobrih in usmiljenih ljudi. A pogostoma se je priménilo, da so ga ljudje zapodili od hiše, duri so mu zapirali, ter je tako moral biti gladen (lačen) po več dni. Necega dné je prosil ves božji dan, terkajóč od vrat na vrata. Ali nihče mu nij pomolil skorjice kruha, in nihče ga nij hotel čez noč pod streho. V tej velikej nadlogi se podá v gozd ter pride do neke dupline, v katerej je sedela stara ženica. Prosi jo rekoč: „dobra žena, prenočíte me to noč pod svojo streho.“ Ali ona mu odgovori: „tega ne smem, ako bi tudi hotéla. Imam troje sinov, hudobnih in neusmiljenih. Kadar se vrno od rópanja domóv, in bi vas tukaj našli pri meni, naju obá takój usmrte. Nató reče puščavnik: „ne bojte se žena, niti meni niti vam ne storé nič žalega.“ Usmiljena ženica se dadé omečiti. Mož se vleže pod stolbe (štenge) ter si dene vejo pod glavo. Starka to vidéč, vpraša ga, kaj to poméni. On jej pové, da nosi vejo sè soboj za pokoro ter jo ima po noči za podzglavje. Razžalil je Boga, ker je, vidéč peljati ubozega grešnika na morišče, dejal, da se mu godí po pravici. Žena začne bridko plakati ter vzdihne: „ako Bog užé tako ostro kaznuje jedno samo besedo, kaj bode storil z mojimi sinovi, kadar pridejo pred njegov sodni stol!“ O pólnoči vrno se roparji domóv, vriskajóč in razgrajajóč. Zanétijo ogenj, in ko plamen razsvitljéva duplino, ugledajo razbojniki, da leží pod stolbami ptuj mož. Razsrdé se ter rohné nad materjo: „kedó je ta mož? Ali vam nijsmo prepovedali, nikogar prenočevati?“ Mati jim odgovori: „Pustite ga, ubog grešnik je, ki se pokorí za svoj greh.“ Roparji bi radi vedeli, s čim se je pregrésil ter zakričé nad puščavnikom: „starec, povédi nam svoje grehe!“ Puščavnik se sklone in jim pripoveduje, kako se je Bog zaradi jedne same besede nad njim razsrdil in kako se zdaj pokorí za ta greh. Razbojnikom je puščavnikova povest tako genila srcé, da so se resnično kesali svojega dosedanjega življenja. Ko puščavnik roparje izprobuje, vleže se zopet spat pod stolbe. — Drugi dan za rano našli so ga mrtvega in iz suhe veje, na katerej je počivala njegova glava, pognale so tri zelene mladike visoko k višku. Takó mu je Gospod odpustil njegov greh in ga vzel k sebi.

Poslovenil V. Eršén.